

Forfatter: Richardt, Chr.

Titel: Udrag fra Ved Promotionsfesten.

Citation: Richardt, Chr.: "Samlede Digte. Anden deel.", i Richardt, Chr.: *Samlede Digte. Anden deel.*, 1895, s. 245. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-richardt02-shoot-idm140352319938192/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte. Anden deel.

aldrig faae nok, før i Moderens Skjød
fuldmoden Frugt vi kan tømme!

Vaaren sit Pust mod det Gulnede sender:
Alt hvad der var vissent, det fejer hun bort?
bort med det Gamle — men, kjæreste Venner,
kun naar det er vissent og skimlet og haardt!
Vaar bringer Strenge til Lundenes Spil, —
frit vil vi flyve, og lydt vil vi sjunge!
Vaar bringer Varme — og Varme maa til,
ellers var aldrig vi unge!

Foraarets Løfter, — ja hvo kjender Grænsen
hvad kan ikke slumre bag Frugtblomstens Snee —
hvad kan ej knoppes iløn paa Regensen?
muligvis en Holberg! en Ørsted maaskee!
Højskolens Frugter, ja dem har vi seet,
men man af os det Utrolige venter;
drak vi da Skaal for vort Universitet, —
Skaal nu for Danmarks Studenter!

Ved Promotionsfesten.

5. Juni 1879.

Musiken af Niels W. Gade.

Indgangs-Kor.

Aldrig din higende Attraa Du stiller,
Menneske-Aand!

Altid mod Livets og Skabningens Kilder
 bøjes din Vaand!
Skal Du end stride og lide og savne,
— granske din Tue og trænge bag Sky,
det var din Tørst, fra ved Dagenes Gry
Adam gav Dyrene Navne!

Sang.

Fiskerdrengen leger ved saltens Vesterhav;
der finder han i Sandet det vaade, blanke Rav.
»Har Brændingen Dig baaret paa sin stormende
 Flugt?
»Har Solstraalen modnet din gyldengule Frugt?«
— Og Bølgen kommer skummende med stigende
 Flod;
den sprøjter om hans Fod, —
men paa hans Spørgsmaal kan den ikke svare.

Ørkenpigen stirrer fra Teltets lette Dør:
»Hvor langt er I vel borte, I Blink i Nattens Slør?
»Du store, hvide Maane, hvor vandrer Du i Løn?
»Naar tømmer Du vel atter din lyse Straalebrønd?«
— Og Palmetoppen hvisker, og Kilden stemmer i
sin vante Melodi, —
men hendes Spørgsmaal kan de ej besvare.

Alpeskytten plukker en Blomst saa fin og skjær:
»Hvad hedde dine Aner, og blaaner Du kun her?«
Og Blikket farer frem over Gletscherens Hav:
»Hvem stivned disse Bølger som med en Mosestav?«
— Ned ruller da Lavinen i sit dampende Skrud;